

os, er med Hensyn til Ordet fri og med Hensyn til Appeldomstolens Beskaffenhed. Det ærede Medlem mente, at man burde gaa til de ordinære Domstole, og han mente vel ogsaa, at Adgangen burde være fri. Med Hensyn til „fri“ Adgang vil jeg maaske nok stille mig noget rummeligere, end selve Lovforslaget gør, naar vi komme til Forhandlingerne i Udvalget. Saaledes som Loven er affattet, vil der nemlig blive Adgang til Appel i alle Tilfælde, hvor der er egentlig Trang dertil, men man kunde godt formulere det noget tydeligere i Loven. Det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen) udtalte saaledes, at man kunde føre ind i Loven, at Appel kunde finde Sted, naar der paa samme Grundlag var afsagt Kendelser af afvigende Karakter, naar der var aflagt falsk Forklaring, og naar der stredes om et Beløb, der var 500 Kr. eller derover. Jeg har netop ved denne Sags Forelæggelse fremhævet, at jeg mente, der burde finde Appel Sted i følgende Tilfælde: naar der var afsagt modstridende Kendelser, naar Formalia ikke vare i Orden, eller naar der var afsagt Kendelser, som efter al Sandsynlighed vare urigtige. Giv vi almindelig Adgang til Appel, naar det kunde dreje sig om 500 Kr., er jeg bange for, at Appellerne kunne blive for hyppige, og det er der en Fare ved. Hele det sikre Fortrin ved denne Lov er nemlig Hurtigheden. Men nu er det en almindelig Erfaringssætning hos Sagførere, at Parterne have en Tilbøjelighed til at søge at benytte Appel, saa længe der er en Mulighed for at faa Resultatet forandret. De hænge sig tidt, om jeg saa maa sige, i et Halmstraa. Er der en Mulighed endnu, er der en Chance, der endnu kan benyttes, søge de at faa Appel, og det, vi skulle modarbejde ved denne Lov, er netop, at Sagerne trække ud, fordi man her med Sandhed kan sige, at medens Græsset gror, dør Horsemor. Den hurtige Afgørelse er en stor Fordel. Giv vi almindelig Adgang til Appel, uanset om Resultatet efter al Sandsynlighed bliver det samme, komme vi let til at modarbejde Lovens Formaal. Men det skal jeg være villig til at forhandle om med Udvalget. Naar der er afgivet falsk Forklaring, tror jeg, at Appel vil hyde sig af sig selv. I alt Fald findes

der altid Adgang til at faa Erstatning. Man kan gaa til de almindelige Domstole. Det er en almindelig anerkendt Retssætning, at selv om der er endelig Dom, vil der, hvis den hviler paa falsk Forklaring eller Svig, altid være Adgang til Appel eller til at faa Erstatning ad anden Vej. Jeg mener altsaa, at vi kunne overveje, om vi skulle specificere Appelgrundene nærmere. Jeg har været bange for at gøre det, idet man derved vil være udsat for at udelukke Appel i visse Tilfælde, hvor der burde være Adgang til Appel. Derfor har jeg ment, at der ikke var nogen Fare ved at lade Amtmanden afgøre dette Spørgsmaal. Jeg tror, at i alle de Tilfælde, hvor man har fremført Kritik mod disse Kendelser, vil der blive institueret Appel. Men naar det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds nu siger, at vi saa bør gaa til de ordinære Domstole, Overretterne og Højesteret, vil jeg dertil svare, at rent teoretisk forstaar jeg udmærket godt den Tanke, men praktisk tror jeg, vi derved ville komme i Modstrid med hele Loven. Hvis vi skulle have to Instanser efter Voldgiftsrettens Afgørelse, kunde vi lige saa godt blive paa den ordinære Vej i første Instans, thi det, vi ville modarbejde ved Loven, komme vi saa ikke til at modarbejde. Vi ville komme til at handle imod Lovens Hensigt, som er at faa Afgørelsen hurtigt.

Det, jeg nu vil sige i Modsætning til, hvad det ærede Medlem sagde, kan maaske lyde lidt underligt, og jeg ønsker, at det ikke skal opfattes tendentiøst. Det ærede Medlem sagde nemlig, at hvad det først og fremmest gjaldt om, var at faa den gode og retfærdige Afgørelse, og først i anden Række kom Hensynet til Afgørelsens Hurtighed. Det er netop med Hensyn til disse Sager ikke rigtigt set. Jeg vil, for at bevise dette, nævne en Sag, som jeg i sin Tid har haft med at gøre, og paavise, at det for de allerfleste Sagen interesserede havde været bedst at faa Afgørelsen straks, og at det ikke vilde have været til Skade for nogen, hvordan den end var bleven, altsaa hvad enten min Klient havde tabt eller vundet.

Den 23. Februar 1907 købte en Portner her i København en Hest. Noget har der været i Vejen med den. Han sendte